

Stockholm den 21. april 1845.

Högfrämda Herra Grieg!

Utlästa af en afserckning har jag in-
seende, att Ni utträder för
Redaktionen för Nordiska Mu-
sikbladet, och jag förmodar att det
sker i anledning af något miss-
förstånd inom Redaktionen.

Da jag erinrar mig Edert ärade
bref till mig, för hvilket jag för-
lockas så mycket, kommer jag
ovillkorligen att tänka på, att
Ni möjligen kan hafve uppfattat
mitt förfrågningsbref på ett sätt,
att jag af brest på förtroende ej
benvändt mig till Herra Wagner,

utan i dess ställe till Eder; så
är dock alls ej förhållandet.

Som jag har nöjet att stå i
mycket vänskapligt förhållande
till Herr Wagner, och stödet har
nått den största vänlighet, och
dit oälvilligaste tillmätsgående
af Herr Wagner, vare jag ~~gärna~~
~~helt~~ ledsen, om Ni genom
mit hänvändande till Eder,
möjligen trott, att Herr Wagner
gjort sig skyldig till någon
slags försenlighet.

Jag hoppa om att Ni godkännes
ursäktar, att jag besvarat Eder
med mit förfrågningsbref, och att
jag tager mig friheten tillämba Eder
dessa rader, bekänner jag mig
med utmärkt beaktning

Fredrika Rickman.

Til

Komponisten Edw. Grieg

med et Digt: "Ved de yderste Fjær".

Vilde du nu i en høstlig Stund
afre mit Digt en flyvende Tanke,
lade den vift over Gjæns Rund
luftet med kredsende Maage vanke;
vilde du løfte din Tryllestav:
for Gjorne Klar
skulde de bølgende Toner føre
Lyden hen til det lyttende Øre!

Vilde du løfte din Harpes Karm
op for de magtigt brusende Vinde;
da som til Seilets den fulde Darm
Veien de skulde til Hjørtet finde;
frisk som hist ved de yderste Skjær
da ganske nær
skulde den susende Luftning høres,
alt medens Sengen harmonisk røres!

Vilde du gjennem et Tone-Bud
Sjemandens Længster til Hjemmet bringe,
tolke dem imt for hans unge Brud,
lade dem yndigt i Sjelen klinge:
Gjenklang deraf da saa mangen Gang
i Kvindesang
skulde fra smilende Læber lyde,
blidt om mit Digt i din Tone flyde!

W.

Ved de yderste Skjær.

Hør, hvor det suser!
Brændingen bruser
hist mod de yderste Fjer;
Dyninger lange
over dem gange
indad mod Fiskerens Vær.

Hør staar vort Norges
svimlende Dorges
yderste Poster paa Nagt.
Men, som Landser
fræk mod det Grendser,
o, heri skal brydes din Magt!

Havraak og Taage,
kredsende Maage
varsler dig fluks vende om:
Sigtende Anker,
splintrede Planker
venter dig her, om du kom!

Hjemlandets Snekker
Lanvingen strækker
høit mod den drivende Sky,
og mens de gynger,
Stormvinden synger
vidt over Strand deres Ry.

verte!

Sjömandens Tanker
sigende vanker
hjem til den venlige Havn,
Rumsbranken bryder,
lynsnart sig skyder,
iler den elskte i Lavn!

W.